

19. szám.
Május 7-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jun. 3 frt., és 3 óra
jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

Áldozó csütörtök.

Meg sem tudnók, ha a naptár nem mondaná,
Hogy ez a mai nap áldozó csütörtök;
Nem, mintha a szentet elfeledtük volna,
S hűbérbe fogadott volna már az ördög;

De mert egész évben a hét minden napja
Áldozatnak napja vala nemzetünkre.
Áldozott a gazdag, áldozott a szegény:
Az a bajt enyhíté, emez a bajt türte.

Áldozó csütörtök volt nekünk mindennap.
Erényt gyakorolni mindennap alkalom.
E csupa áldozatnapból álló évet
Óh mulaszd el rólunk, mennyei hatalom!

Mert ha még soká ez erényt gyakoroljuk,
Lehet, hogy kivívjuk magunknak az eget:
Hanem ugy segéljen, a földet elvesztjük,
S aztán nem tudom, ki marad hátunk megett?

K-s M-n.

Oh szép Május!

Jaj de szép vagy oh természet
— Itt a kályha mellett.
Hó is esik, a mint látom.
No még csak e kellett.

Milyen szép zöld — ez a spinót,
Ember így teel ki.
Melegít — nem a napsugár,
De a flanell rekli.

De furcsa kommaszáztíót
Csinálsz óh természet;
Egy egy évben kiveszed két
Évre való részed.

Tavaly anticzipáltál két
Nyárra való rátát.
Idén meg két téltre való
Fagyot, gripet, náthát.

K-s M-n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Jaj de rigen nem díseketem már egy kicsit! Pedig nekem olyan szükséges íletem fen tartására egy kis nemzeti dísekedis, mint ezet hálnak ora lyukajabol kifecskenedett viz: ha bene maradna, megfuladna tüle. Pedig már atkozot kevis alkalmasagom ata hoza magat. — Csak hogy most megind eczer elfoglaltunk azt a Fridericiat! Magyarok izz voltunk otand. Tü lünk megijete a danyus. — Ugyi burkus milyen nagy teketoriat csinayalta, a mig be tuta menyi a Düpelbe; pedig csak nem izz var, csak vakandturas; mi az a Düpel? Lutum super luto imposuerunt et nominabant „erüsig.“ — Burku-

sok belelövöldöztik ötvenezer mazsa vasat, et nominabant „grosser Sieg.“ — Bezeg a hol ma gyar katonak od voltak, nem kelete öt milio fo rintir puskoport eldurogatnyi, mig izz belemen tünk. — Mar most a ki mathematicus, is irti a dologhoz, csinayhatya maganak aequatiot belüle. Ha ötvenezer mazsa bomba szükséges ara, hogy elvegye 100 agyut danyusoktul; mi katonank pedig elvete tüle 200 agyut; — menyivel ír tö bet a mi katonank, mint a burkus? Conclusio: 1 magyar katona nyom anyit, mint 2 burkus katona, meg egy mazsa vas. Q e. d.

Alazatos szolgálja
Tallérossy von Zebulon.

A hivatalviselő hölgyek.

Vigjáték a jövő századból.

Írta: **K a k a s M á r t o n.**

(Folytatása és vége.)

XI. Jelenet.

Előbbiek. Kakas Márton.

Kakas Márton. (száz év múlva ki tudja miféle divatban?)
Alászolgájuk szép törvényhozó-testek!
Mind. (felriadnak)
Mi az? Mi az? Hát ez hogy jött ide?
Kakas Márton. Megtudtam, hogy engem méltóztatik
Kerestetni halálra, s eljövök,
Nem fárasztván magamhoz oda fel
Ó karcuságát, a főkapitányt.
Szavalka. De hát hogyan tudhatta ön meg azt,
Hogy érte küldtük elfogó parancsral
Vitézkét, a fő rendőrkapitányt?
Kakas M. Hát igen egyszerűen. Ő delisége, a fő-
kapitány az alatt, mig átöltözött, el-
mondta azt a főfodrásznénak, a főfod-
rászné odább adta a főszobaleánynak, a
főszobaleány a főszakácsnénak, a fősa-
kácsné pedig a főmosónénak. A főmo-
sóné azután elmondta a fotografus hölgy-
nek, a fotografus hölgy a telegrafus
hölgynek, a telegrafus hölgy a typogra-
fus hölgynek, az pedig már az én lőtá-
volomba esik; és így épen két és fél
perezcel hamarább megtudtam én, hogy

Mind.

Szavalka.

Kakas M.

Szavalka.

Kakas M.

Szavalka.

Kakas M.

Szavalka.

Kakas M.

Szavalka.

Kakas M.

Szavalka.

Kakas M.

Szavalka.

Kakas M.

ő delisége értem akar jönni, mint mi-
előtt a sarkantyus czipőit felhuzta volna.
(szörnyükdnek)

Hallatlan ez! Mi szörnyü intrika!

Az államtitkot így bocsátni szélnek!

Smért nem szokott ön el, ha megtudá ezt?
Hölgyek elől megszökni nem szokásom,
Én csak hitelezők elől szokom.

Ez újabb sérelem, nem félni tölünk,
Kik törvényt látunk most az ön fejére.
Tehát „haragszom rád“—ot játszunk?
„Kútba estem!“

Csitt! Sacrilegus! Ön fejével játszik!

Rég elforgatták azt szépségeket.

Nem ütjük ezt el éleczel, vén bünös!

Ez egyszer rímet majd nehéz találni.
Valdd meg: hogy összeesküvő vagy el-
lenünk.

Inkább „velünk“ ezt tessék mondani.

Csitt! Nem te gúnyolod nemünket?

Ránk fogva minden rú, gonosz hibát.

Hibák volnának, hogy ha férfi tenné.
Nöknél erény az mind, és ugy helyes.

Magad vagy a megtestesült satyra.

Tán csak satyr? — satyra nőnemü.

Még itt is gúnyol! a vérpad előtt.

Tanuld meg ember, végórád közelg,

Mert most statarium előtt vagy itt,

S tudod-e, hogy mi a statarium?

Tudom, mikor a szeles szobalyány
Leönti a ruhát s rögtön pofont kap.

Mikor álmos szakácsné a tejet
Megkozmasítja, s aztán lábosostul
Vágják fejéhez; vagy mikor szegény,
Bűnében elsülyedt férj haza jön
Fél órával az engedély után,
S hü társ saját botjával megveri.

Mind. Nem kell beszélni hagyni! Szót se többet.

Szavalka. Én öntől ime a szót elvonom,
És nyelvváltságban elmarasztalom.
Egyébiránt tudatnom kell, ha még
Nem tudta volna: a statarium
Oly institutio, a mely szerint
Szavazni szoktak a bűnös felett.
S ha ennyi tag közt, a ki fog szavazni.
Egyetlen egy lesz, de csak egy csupán
Ki a bűnöst

Kakas M. Szavalka. Fölmenti? Nem biz a.

Hanem ha egy lesz, ki halálra küldi.
Csupán csak egy golyó ha fekete,
Bizony halál lesz akkor a fején.

Kakas M. Szörnyü, kegyetlen egy statarium.
Szerencse, hogy . . .

Szavalka. Nos hát mi a szerencse?
Kakas M. Megmondom holnap.

Szavalka. Még ma meghal ön.
Kakas M. Fogadjunk rá, hogy holnap sem halok.
Mind. (türelmetlenül)

Szavazzunk már, szavazzunk, végezzük ki.

Szavalka. Kivégezendjük. Elvágjuk fejét.
Máglyán megégetendjük; összetörjük.
Vérébe fojtjuk, kövel megkövezzük.
Megöljük, megkinozzuk annyiszor:
A hányszor ő is vétett ellenünk.
Mindenki egy fehér és egy sötét
Golyót kap. A fehér: árpacukor;
De csokoládéból van a sötét.
Itt a szavazat-szekerény. Ebbe vetjük
Szavazatainknak jelvényeit.
A másikat mindenki megeszi.
(kiosztja a szavazat golyókat.)

Reszkess tehát, s imádkozzál halandó!
Bátorka. (magában) Én kezdjek el halált szavazni most?

Még egy csirkét sem öltem én soha.
S míg a növelében voltunk, madám
Leczkéin mindig rosszul lettem én,
Ha az entomológiából prelegált,
Meglátva gombostüre szúrt lepéket,

S most embert szúrjak én? Nem szúrhatok.
(megy szavazni)

Havapka. (magában) Ugy kell neki, hadd érje büntetés.

De én ne légyek annak indítója.

A többi úgy is ellene szavaz.

Én lelkem mentem, és kezem mosom.

(megy szavazni)

Ugorka. (magában) Olyan mosolygva tekintett reám.

Expresse én rám. Tán azt gondolá,
Ez lesz, a ki engem halálra küld,
Azért se lesz: daczból sem, truccra sem.
Boszúból is fölmentem; lássa meg.

(megy szavazni)

Csipke. (magában) Az elnöknő szörnyen dühöng reá.
Hogy fogja majd boszantni ő kegyelmét,
Ha egy fehér golyót talál a sok közt.
Hogy fog sziszegni: „melyik dobta ezt?”
S én majd magamban milyet kaczagok!

(megy szavazni)

Lepke. (magában) Két bonbon: egyiket szavazni dobjuk.

A másikat pedig megenni kell.

Melyik lesz jobb megenni? Én bizony
Az árpacukrot ki nem állhatom.

Egyszer rosszul levék a soktól. — Csokoládé,

Kívált ha töltve habbal, izesebb;
Tehát hadd menjen a fehér golyó.

(megy szavazni)

Szavalka. (magában) Kegyetlen arcot ölte mindenik,
Midőn szavazni ment. Ez mind halál!

De ám ne mondja a gonosz világ,
Hogy asszonyok törvénye oly kegyetlen,
Hogy nincs szívünk, túlságos a szigor,
Legyen közötté egy fehér golyó:
Nem tudja senki meg, ki dobta azt?
Én a fehér golyóval ballotalok.

(megy szavazni)

Ember, most már itt van itéleted,
Gyontál-e? Testamentumot tevél-e?

(Kihúzza a szekrény fiókot, tartalmát kiönti az asztalra, csupa fehér golyók gurulnak szét. *)

Mind. (elámulva) Csupa fehér golyó! Hogy lehet ez?

Szavalka. Én barnát dobtam.

Mind. Én is, én is, én is.

Kakas Márton. Mondtam ugy-e, hogy holnap még be-

szélek.

Szavalka. Még nem. Még nem! Még hátra van
Vitézke.

Még néki is egy szavazatja van.
Itt jön. Dűhe kizár minden reményt.
Mert önt nem foghatá el, most ezért
Boszut fog állni; mint forog szeme.
Pirulva arca, keble mint liheg.
No ez nyakát le fogja vágni egybe.

XII. Jelenet.

Előbbiek. Vitézke.

Vitézke. (jön nagy haraggal)

Ah itt van ön! Megkaptam. Megfogám.
Most nem szokik előlem többet el.
Vasat lábára! lánczokat, bilincset.

Kakas Márton. Ön lábamat kívánja foglalóba.

Én így felyül kerülök, és kezét
Kérem s én ejtem foglyomul.
Mily vakmerőség!

Iusolentia!

Szavalka.

Harapka.

Ugorka.

Csipke.

Lepke.

Vitézke.

Söt attentátum!

Annál is nagyobb.

Valódi lázadás!

Felonia!

(meggondolva magát)

Ha jól felveszszük, talán még sem az.
Mert hisz törvényeinkben tiltva nincs,
Nem ismerek olyan paragraphust,
A melyben írva volna, hogy ha egy
Gonosztevő a rendőrügynököt
Nőül akarja venni; ne tehesse.
E száz és harmincz éves ifju én nekem
Ugy tetszik, mint ha tetszenék; tehát
Inkább resignálok a hivatalt,
S lába helyett kezét fogadom el.
(kezet nyujt)

Mind.

Kakas Márton. Az én pöröm appellátába megy.
A harag s bosszú törvényszékitől
A szerelem feltörvényszékihez.
S ott, még mióta Ádám ős apánk

Megosztozott volt Éva szép anyánkkal,
 Az első almán, minden pör, tudom
 Amika útján komplánáltatik,
 S már most bevallom, összeesküvés
 Forraltatik az ujon alkotott
 Államrendnek felforgatásira.
 Mivel hogy államhivatalt csupán
 Férjetlen hölgy, azaz, hogy lány viselhet.
 Mihelyt egy delnö hivatalba lép,
 Azonnal készen áll mögötte egy
 Alattomban közelgő konspirátor;
 Ki öt nőül vevén, ekképen im-
 Possibilissé tenni vakmerő lesz.
 Én voltam első, Cajus Mucius.
 Jön több is mingyárt: longus post me
 Ordo idem petentium decus;
 Aláminázva városháza már,
 S önök mind, Hymen roppanó porával

Szavalka.

Felvettetődnek nagy kegyetlenül.
 Otthon, ha tetszik, oszt', mint eddig is
 Uralkodhatnak férfiak fölött
 Közvetve országok, világokon.
 S rendezhetik, mint eddig rendezék
 Financziáink, minden budget és
 Control, s utólagos jóváhagyás
 Reménye nélkül, ex officio.
 Más alkotmánynyal nem szolgálhatunk.

(elkeseredetten)

Mikor tör hát ki már e lázadás!

(künn zaj) *Mind.* (ablakhoz futnak)

Hah! Jönnek már! Már jönnek! Mit
 tegyünk?

Szavalka.

(szigorúan) Mit? Mit? Hát a kaput, ha tá n
 Be volna zárva, — nyitva hagyni kell.

(Vége.)

Vég tableau concentralt gyémántfény mellett, a milyen száz év mulva fog a színpadokon divatozni.

„Hymen diadala Themisen: vagy a meghódított nőnemű tisztviselők kivonulása a tanácssteremből, meghódítandó lázadóik kíséretében.“

Hírlap olvasói kombináció.

(Kávéházi jelenet.)

— Ugyan édes urambátyám, mit tud még a hirdetésményeken is végig olvasni? El nem engednéd belőlük az utolsó omegát sem; az ember nem győzi kivárni a kezéből.

— Hát hiszen ez a legérdekesebb *regény*.

— Regény? A hirdetésményrovatban?

— Ott hát, csak egy kis kombináció kell hozzá.

A regény címe: „egy agglegény élete.“ Itt van legfelül mingyárt a hős arcképe maga; egy gavallér, ki fél pofájára rút, mint a pávián, a másik félre pedig deli, mint Antinous. Alatta következnek „a *lilionez és glycerin hirdetésményei*“, a miktől a legkordoványabb pofa szattyáná válik, *dr. Beringuier hajfestő és szakállbarbitó szere*; — „*vulcanit agyu fogak*;“ no még egy kis „*izomessencia*;“ melyeket nyomban követ az épen fölfedezett „*csízi jódforrás*;“ aztán meg egy „*elveszett pudli kurrentálása*.“ Ime az első fejezet a regényből. — Most következik a második. Jön egy „*házassági ajánlat*;“ legjobb korában levő férfi, biztos jövedelemmel stb. Ez alatt olvasható mingyárt „*Un jeune demoiselle, qui parle francais, de dolgozni nem szeret, desire a être placée, mint urnö, vagy házi kisasszony valami solid uraságnál*.“ — Következik egy vége várhatatlan rubrica *fehénemü, csipke, selyemruhák és más egyéb piperemüek*“ választékos cikkeiből összeállítva. — Ez volt a második fejezet. — Lássuk a harmadik fejezetet. „*Kerestetik egy nőlen kompanyon minden töke nélkül*.“ — Alább ajánlatnak „*mindennemü betörések ellen biztosított szekrények*.“ — Jön a negyedik fejezet. „*Francia bonne*“ kerestetik apró gyermekek mellé. „*Arany halak nagyon olcsón kaphatók*.“ — Most az ötödik fejezetet látjuk. „*Egy ifjú ember búcsut mond itthoni ismerőseinek s utazik Amerikába*.“ — „*Egy meglelt koru férfi, ki a jobb körökhöz tartozik, kényszerítő körülmények miatt ajánlkozik könyvvezetőnek, vagy akár könyvhordónak*;“ — „*egy élte virágában levő asszony-ság, ki már francziául elfelejtett, hanem a helyett beszél németül és tótul, ajánlkozik valamely szolid kávéházhoz pénztárnoknének*;“ — rögtöni átköltözés miatt egy *úri szállás* bútorostul együtt kiadható. — Így végződik az ötödik fejezet. — Végül aztán „*érezkoporsók*“ hirdettetnek a teljes címü kuncsaftok nagy megelégedésére; s befjezi az olvasmányt egy mutató ujjakkal elől hátul megspékelt „*hálanyilváníás az Ankerhez*,“ melyben mélyen keseredett özvegy köszöni azt az ezer forintot, a mi fejlethetlen férjének azon utolsó szivességeért, hogy meghalt, az illetők részéről fogatkozás nélkül kifizettetett. — Ime öcsém itt van egy magadforma agglegénynek az

egész élettörténete; s az összeállításához nem kell nagyobb fejtörés, mint az angol premier nyilatkozataiból; a muszka külügyér depecheiből, a török nagyvezér hatisheriffjeiből, a német Bund határozataiból; Garibaldi toasztaiból s Napoleon hallgatásaiból kiolvasni, hogy hanyadán áll a világ? a mit pedig mindennap megkisért minden hírlap olvasó.

A seregeknek ura.

A düppeli sánczok bevétele után porosz király ö felsége rögtön táviratot sürgönyözött a koronaherceghez: a távirat így kezdődött „*A seregeknek ura* után Önnek és vitéz hadseregiünknek köszönhetem e fényes győzelmünket.“ Wrangel fővezérről egy szó sem volt benne. A koronaherceg, ki jól ismeri a vén hadvezér katonai büszkeségét, mentogetni kezdé a királyt, hogy a nagy sietségben így meg amugy elfelejtette Wrangel papát;

— Oh dehogy! szólt a vén hadvezér; sőt inkább b nagyon megtisztelt, hiszen így kezdí: „*a seregeknek ura* után. Már pedig az *én vagyok*.“

Alapos fenyegetőzés.

Volt az x-i collégiumban egy híres diák, mind a két lábára sánta; hanem azért a diák kalandoknál főfővezér mindenütt. Egyszer az iskolai szék nagyon elővette sok rendbeli csintetteiért s erősen kezdék fenyegetni a tisztelendő urak, hogy még ki is csapják.

A vádlott vállat vonit ennyi fenyegetésre s odaveti büszkén ő is a válaszát:

„Ma deák, holnap katona!“

S azzal indult kifelé, jobbra, balra biczigetve sánta lábaival.

Mindent idejében.

Fejemen naponkint
Lesem a hajszálat,
Hogy öszül, mint festi
Fehérré a bánat.

Szívem fenekén van
Az öszítő festék,
Ott tenyész mióta
Ró sám elszerették.

Megérdemlem sorsom,
Mért választék olyat:
Kibe szebb legény is
Könnyen megbotozhat.

Osztán a kinek már
„Virágzik“ a feje:
Titkolja szerelmét
Mert gúnyt üznek vele. —

D i v a t.

Párisban már meg azt a divatot kapták fel, hogy a hajfonadékok közé aranyból és drága kövekből betűket raktak ki, s az udvarló közönségnek aztán módjában van ezeket az eleven betűrejtvényeket kitalálni. Ugy járhat majd egy némely delnő ezzel, mint * * hercegnő, ki férjétől elvált s a mellett nagyon kaczer volt, aztán egy udvari bál alkalmával olyan koronával jelent meg, melynek ágait kilencz „M“ betű képezte. A gonosz francia ész egyszerre készen volt a kilencz M betű kiegészítésével, s még ott a bálban szájról szájra adták a megfejtett enigmát: — *Ma Mère Me Marié Mal. Monsieur Mariez Moi Mieux.*“ (Az anyám roszul adott férhez, uram végy férhez jobban.)

A d o m á k.

X. helységbeli árendás zsidó szerencsés gescheftek és takarékos életmód segítségével odáig vitte, hogy elébb házat, majd egyes szántóföldeket s réteket is vásárolgatott.

Idő haladtával épen midőn jócskán volt Izsák gazdának a ládájában kész pénzcsecke, egy fekvő birtok elárvereztetésére ment szerencsét próbálni, s az annyira szolgált neki, hogy váratlan olcsó áron megvett egy darabban vagy 80 holdnyi birtokot.

Izsák eddig csak türte a „szomszéd“ meg Izsák gazda titulust; de ilyen fekvő birtok mellett már jogsítva érzé magát a thekintetes titulusra, s fel is tette magában, hogy azt ezután meg is fogja kívánni minden embertől, főkép a ki az ő kenyeréből eszik.

A reformot kocsisával vélte czélszerűnek megkezdetni, a kit legokosabbnak ismervén eselédei között, — ilyeténképen szóla hozzá:

— Jegyezze khend meg magának Jóska, hogy mától kezdve a Régi már nem Régi, hanem kisasszony, a Móricz nem lesz thübbet Móricz, hanem ifúr, az ifúasszonyt ezután úgy fogja khend híni, hogy thensasszony; érthi khend? No most már menjen be khend a thensasszonyhoz és khérdezze meg thüle, hogy khi vagyok én?

Legényei gyakorlása végett kiiratta a borbély, hogy bizonyos órában ingyen beretvál.

Kapott rajta a cigány, — beállit és borotváltatja magát.

Rettenetes tompa szerszámokkal álltak hozzá a legények. Nyúzsa kimondhatatlanul egyik a cigányt; de az csak nem szólt.

Egyszer arra megy orditva a kutya.

— Mi baja lehet annak a kutyának, nézz csak ki, szól a mester legényének.

— Hát uram — felelt a cigány — bizonyosan ingyen beretválják.

Székfoglalót irt egy akadémikus. Átolvasás és véleményadás végett barátjának adta.

— Mit mondasz rá? — kérdé néhány nap mulva.

— Hát mikor először elolvastam, felel barátja — úgy tetszett, hogy jó; elolvastam másodszer, akkor csak meglehető volt; elolvastam harmadszer, ekkor láttam, hogy — semmit sem ér.

— No így jól van a dolog! — felel a szerző — mert én csak egyszer akarom elolvasni.

Dioptráján nézett a mérnök. A kíváncsi gömőri palócz így szólitá meg: Mit lát azon Matyikus uram!

— Mindent! — felel a mérnök. Látom Putnokot.

— Ej! pegyig ott vásár van, a komám oda vitte ökreit eladni.

— Őt is látom — mond a mérnök — épen most parolázik az alkuszszal.

— Ej no! — kiált fel a palócz. — Ugyan kérem, mondja meg csak, mi van még köztök?

— Hát kérem alássan ez kevés legelő az én földem után, szólitja meg a terbelédi paraszt a mérnököt.

— Hogy hogy? hisz egy házhely után nyolcz holdat itéltek.

— No hisz, no hisz, jól mondja Matyikus ur!

— És magának csak három fertálya van, tehát nem kaphat nyolcz holdat, mond a mérnök.

— Nem-e? — felel a palócz — hiszen teljes világeletébe mindig három fertály volt egy egész házhely Terbeléden.

S z ü l e t é s n a p o n.

Apr. 1864. *)

Aprilisben pénteken születni,
Ilyet nem szült, nem a képzelet;
S mit gondolni sem mert volna ész ki:
En rajtam az jaj, jaj, megesett.

April s péntek scylla és charibdis,
Egyik az év, más a hét során;
Tanúim az évek miket éltem,
Hogy nem repül jajom babonán.

Mért nem vetsz ki e hajóból, mért nem,
Vad szigetre oh bölcs Nemesis:
Hogy ne tudnám, hol nem tudja senki
Van-e péntek s van-e április.

Ünnepnapon ha templomba mentek,
Könyörögjetek érettem is:
„Hogy ne vigyen kísértetbe engem:
Ez a péntek, ez az április.“

Sz. F.

* Ezen alkalmi desperatio véletlen elkéséséért vigasztalja magát szerző azzal, hogy még a görög-aprilisben benne vagyunk; s e szerint niúcsen minden alkalmiságtól megfosztva.
Szerk.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei

Oraculum. A kinek semmije sincs, épen olyan nagy ur, mint a kinek mindene — volt.

— — A japáni követek Párisban valamin összeszólalkoztak a színházban s azzal hirtelen mind a kettő elő kapott egy papírszeletet, rá irt valamit plajbászszal s dobta egy kalapba. Ismerőseik alig bírták őket megengesztelni, azok ugyancsak megijedtek. (Mitől ijedtek meg olyan nagyon?) — Hát attól, hogy a japániak így szokták a párbajt gyakorolni: mindegyik felírja a nevét egy papírszeletre s a melyikét a kalapból kihúzzák, az tartozik haza menni, és rögtön felmetszeni a hasát.

— — Amerikában adtak most egy concertet, melyben tizezer ember vett részt; a trombitákat egy száz lóerőre készült gőzgép fújta, azon kívül egy nagy orgona volt a karmester rendelkezésére, melyet szinte gőzgép fújtatott; továbbá nyolczvan ágyú, villanytelep-pel összekötve, vala felállítva a termen kívül, miket a karmester egy lábnyomással a fortissimok alatt elsütögetett, s végül még kétszáz katona várt a finaléban a jelre, hogy a kezében tartó pukkanó bombákat egyszerre elurantsa. (Szép lehetett ezt a concertet hallgatni — három mértföldnyiről.)

— — Megint elvettek a dánoktól 200 ágyut. (No ha így tart a fegyverszünet, akkor aztán a konferentiának könnyű lesz a fegyverszünetet is megérni.)

— — A Shakespeare ünnepélyt betiltották Párisban, Szent-Pétervárott és Rómában. (Furcsa categoria!) S csak alig tudták megtartani Angliában. A költő minden tisztelője más másféle programot indítványozott; volt olyan is, a ki a maga ötletére *pátenst* váltott, hogy más ne indítványozhasson hasonlót; aztán egyik sem

akart a magától elállni s így egyikéből sem lett semmi. Még a színi előadás is szerencsétlenül járt; a bizottmány Hamletet és Othellot akarta adatni; Hamletet osztá Fechternek, Othellot Phelpsnek; erre Phelps lármát ütött kravallt csinált, hogy ő nem engedi Hamletet, azt is ő akarja játszani. („Hadd legyen én az oroszlán!” mond Zuboly.) A publikum pártját fogta; erre aztán a komité is dühbe jött s azt mondta neki, már most Othellonak se kellesz, s nem lett se Hamlet, se Othello. Csupán a magyar közönség volt egyetértő figyelemmel a brit óriás megtisztelése iránt. (Valóban, még most is osztatlan érdeklél olvassa minden ember azt a fölöttébb figyelemre méltó vitát, mely két igen okos hírlapban foly a felett, hogy papírosból volt e, vagy folióból a Szentivánéji álomban látszó lugas?)

— — Pelissier tábornagról pletykázzák, hogy mikor Londonban volt, Napoleon személyét képviselni; épen akkor az angol lapok igen kiméletlenül nyilatkoztak a francia császár politikájáról. Egyszer Napoleon kap Pelissiertől következő tartalmu táviratot: „ezeret már megégettem az ellenségéből, — hány ezret égessek még meg?” Napoleon nyakrafőre táviratoztat vissza: „mi az ördögöt égetett meg?” Akkor sült aztán ki, hogy az öreg ur megvett ezer példányt a Timesből, mely legjobban schimpfelt s azt az udvaron megégetteté. A tűz-örség oda rohant fecskendőkkel; de a tábornagy pisztolylyal fenyegetőzött, s nem engedé ez autodafét félbeszakíttatni: a Timesnek meg kellett égni. — Ilyenformán égetett meg egyszer 1500 beduint, kik egy barlangba húzódtak tőle; azokat ő mind ki- és felfüstölé. Most megint ő van küldve a lázadó arabok ellen. (Hát megint várhat a historia sok füstölt hust.)

— — Fiumében az operaigazgató nem fizette rendesen az énekesek gázsiját, a miért azok egy szép napon felmondták neki a kántust. Az igazgatóság a hatósághoz folyamodott, hogy kényszerítse színészeit a színpadra lépni. Ez megtörtént. Az énekesek Bedekkung mellett vitettek fel a színpadra; karhatalommal felöltöztetetének és kipirosíttatának. Hanem aztán a mint a színpadra kiléptek, a hol megszűnik minden világi hatalom, azt a tréfát követték el, hogy a szép hegedű szó mellett el kezdték a szájukat jártatni, de hangot nem adtak. Mindenki tátogott! Tenorista, bassista, primadonna és énekkar; taktusra tátogtak, művészien tátogtak, de énekelni nem énekeltek.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnöveldeutca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.

Teljes számú példányok folyvást kaphatók.